solem cum luna: ⁊ cum luna recederet: qđ ē cō
tra naturam: quia aux lune semper mouetur
motu contrario lune: sicut patet ī theorica pla-
netarum. Quinto latitudo lune causata fuit:
qꝛ luna nō fuit infra gradus eclipsis sufficiēs
⁊ dato ꝙ fuisset soli cōiuncta.

¶ Lectio XCIX

E St enim illa spi
e ritus intelligentie sanctꝰ. multiplex
vnicꝰ. subtilis. modestꝰ. disertꝰ. mo
bilis. incoinqnatꝰ. certꝰ. suauis. Amās bonū
actū: q̄ nihil vetat bn̄facere. hūanus. benignꝰ.
stabilis. certus. securꝰ. oēm hn̄s virtutē: oīa ꝑ
spiciēs: ⁊ q̄ capiat oēs spūs intelligibiles: mū-
dus. subtilis. Hec ē q̄nta ps p̄ncipalis huiꝰ ca-
pituli in q̄ postq̄ꝫ Salomon posuit gratiaruꝫ
actionē sapiam recognoscentē tā in spēali q̄ꝫ ī
generali. Hic in pte ista subiungit quādā com
mēdationē sapiam extollenteꝫ. Et declarat ꝙ
sapiētia sufficiēs ē ad ꝯferēdū sibi totā noticiā
A recitatā in vltima lectiōe. ¶ Ubi ē notandū ꝙ
licet sapia approprieẛ filio sicut pr̄i potentia et
amor spūiscō. Iste tn̄ terminꝰ sapia eēntialiter
signat ⁊ nō relatiue. sic ptꝫ. j. sentē. di. xxv. ca.
x. Et ideo q̄ꝫuis filius dicaẛ sapia genita pro-
pter modū ꝓcedendi a pr̄e: qꝛ gigniẛ a paẛna
memoria ꝑ modū vbi ⁊ intellectꝰ. sic pꝫ. vij. de
trini. ca. xiiij. Nihilominꝰ tn̄ etiā spūssanctꝰ spi
ritꝰ sapie dꝛ: tū qꝛ a sapia pr̄e ⁊ a sapia filio pro
cedit: tū qꝛ sapiam in se deuote colētibus effi-
cit atq̄ꝫ causat. Et iō in cōmēdatiōe viri timētī
deū dꝛ Ecci. xv. Implebit eū spū sapie ⁊ intel-
lectꝰ: loquēs de sapia q̄ deꝰ ē. Salomon dic̄ sic
Est eni ī illa. s. sapia q̄ ē dina eēntia. spūs intel-
ligentie: ⁊ ē modꝰ loquēdi accipiendo eē ꝑ eo
qđ ē idē eē. vn̄ sensus ē ꝙ illa. s. sapia ⁊ spūs in
telligentie sūt idē: ⁊ ꝑ ꝯn̄s sapia ē sufficiens ad
dandā gr̄am cuiuscūq̄ꝫ scie. qꝛ. j. Corinth. xij.
Unicuiq̄ꝫ daẛ manifestatio spūs ad vtilitateꝫ
Alij q̄dē ꝑ spūm daẛ sermo scie fm eūdē spūm
⁊c̄. Et infra. Hec aūt oīa opaẛ vnꝰ atq̄ꝫ idē spi-
ritꝰ diuidēs singulis ꝓut vult. Dicit ḡ sic Salo
mon. Nō ē attribuenda hūano studio vel in-
genio sapia mihi ꝯcessa ꝫ spūiscō q̄ ē sapia icre
ata. Et ꝙ iste spūssanctꝰ sit oīpotens ad causā-
dū sapiam in q̄cūq̄ꝫ ꝓbat eū describēdo a. xx.
ꝯdtiōibꝰ. Prima ē ꝙ ē sanctus. i. oīa q̄ scā sunt
sanctificās. Sanctꝰ in latino ideꝫ ē ꝙ agyos in
greco. Agyos aūt dꝛ q̄si sine terra. ab a qđ est
sine. ⁊ geos terra: q̄si sine terra. Spūs ḡ sapie
dꝛ primo sanctus ꝓ tanto qꝛ eos q̄s sanctificat
purificat ab amore terrenorū: ⁊ trāsfert ac con
iungit ad amorē celestiū. Et iō cōuenienẛ ī spē
ignis descendit in aplos nō in spē aq̄ nec aerī:
q̄ elementa in diuersis ptibꝰ supficiei terre co-
herent. ꝫ in specie ignis q̄ imediate corporibꝰ
celestibꝰ cōtiguaẛ. sic ptꝫ. j. Mathco. circa p̄nci
piū. In signū ꝙ illos q̄s incēdit amore facͣ ne-
cessario terrena ꝑuipendere ⁊ ad celū ascēde-
re. Et iō vocatur spūs sanctificatiōis. ad Ro-
ma. j. Scđo vocaẛ multiplex ab effectu ꝓpter
mltiplicia dona q̄ p̄stat Esa. xj. Requiescet su-
per euꝫ spūs dn̄i. spūs sapie ⁊ intellectꝰ. spiritꝰ
cōsilij ⁊ fortitudinis. spūs scie ⁊ pietatis. Et re
plebit euꝫ spūs timoris dn̄i. Tertio dꝛ vnicus
formaliter. s. ⁊ etiā effectiue quasi vniens nos
deo fide spe ⁊ charitate ⁊ etiā ꝓximo. ad Eph.
iiij. Solliciti seruare vnitateꝫ spūs in vinculo
pacis. Quarto dꝛ subtilis: qꝛ spūssanctꝰ viros
subtiles facit in eligendo docēdo ⁊ faciendo ꝑ
dona quibus sanctos suos exornat Eze. xvj.
Indui te subtilibꝰ ⁊ ornaui te ornamēto. Qui
to dꝛ modestꝰ qꝛ sil̄r modestos facit. ad Gal. v
Fructus aūt spūs est: charitas gaudiū ⁊ pax.
Et infra. modestia continētia castitas. Sexto
dꝛ disertꝰ quasi disertos faciēs de balbucienti
bus ⁊ infantibꝰ: quēadmodū die pentecostes
fecit aplos qui ante suā cōuersionē ⁊ etiā ante
eiusdē spūs missionē fuerāt valde rudes. Sic
etiā omni die vocat ad sāctā religionē pueros
⁊ idoctos: de q̄bꝰ si bn̄ ꝯuersanẛ facͣ p̄dicatores
disertissimos. Sap̄. x. Sapia aperuit os mu-
torū ⁊ linguas infantiū fecit disertas. Et ē di-
sertus idē ꝙ eloquēs. de dissero eris. ⁊ subtra
hiẛ vnū. s. in supino. licet gemineẛ ī preterito
De ista disertitudine loquiẛ beatꝰ Augꝰ. li. ij.
de natura ⁊ origine aie: asserēs ꝙ valde ꝑicu-
losa ē eloquētia: si nō cōmisceẛ scia. Et dicit sic
Ualde eni sunt noxia praua diserta: qꝛ homi- B
nibꝰ minus eruditis eo ꝙ diserta sunt videnẛ
etiā ⁊ vera. et ideo dicit Tullius in ꝓlogo rhe-
torice: Qꝫ sic sapientia cū eloquētia multis ci-
uitatibus ꝓfuit: ita eloquētia sine sapia cōstat
plurimū nocuisse. Un̄ docet Seneca epl̄a. cxiij
ꝙ eloquentia non est contemnenda nec nimis
appetenda. Non inquit querit eger medicum
eloquentē sed si ita cōtingit vt ille idem qui sa
nare potest: prompte de his que facienda sūt
disserat: nō tamē gratuleẛ eger ꝙ incidit ī me-
dicum disertuꝫ. Hoc enim tale est: quale si gu-
bernator peritꝰ etiā formosus ē. cōtēnenda tn̄
nō ē disertitudo loquēdi: ꝫ est sapiētie conne-
ctēda. Unde idē Seneca epl̄a. lxxv. vel. xxxix
reprobat multā celeritatē loquēdi ⁊ festinati-
onē. Celeritas inq̄t loquēdi nec in sua ptāte ē
nec satis decora ph̄ie q̄ ponere debet vba. nec
ꝓijcere. nec pedetentim ꝓcedere. Non exigo
qꝛ oratio cum impedimento exeat. Proferaẛ
tamen malo q̄ꝫ profluat. et infra. Quēadmo-
dum sapienti viro incessus modestꝰ conuenit
ita oratio pressa non audax. Summa ergo sū-
marum vel sententiaꝝ hec erit. Tardiloquum
te esse p̄cipio. hec Seneca. Septimo spiritus-
sanctꝰ dꝛ mobiẛ. i. moueri faciēs ꝓmpte ⁊ obe-
dienẛ: q̄ꝫuis ī se imobilis perseueret. Primum

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-277/0243
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG